

General | | Actualitzat el 30/11/2021 a les 07:08

Per què no arribem a tot quan criem?

Ens falten hores al dia i la psicòloga Paola Roig es pregunta per què

[inicicentrareport]Quan començo els **grups de postpart o de criança** i pregunto "com esteu?" gairebé sempre la resposta més repetida és "cansada". Té sentit que si estàs en postpart estiguis cansada. Les hores de son es redueixen. La demanda d'un recent nascut és molt alta. Et passes tot el dia donant el pit o amb un nadó als teus braços. I, tot i que dormis, sembla que no descansas de la mateixa manera, que les hores de son no siguin mai suficients.

Però va passant el temps i sembla que **el cansament no es redueix**, de vegades fins i tot, i encara més quan sumes una o més criatures a l'equació, es multiplica. Sembla que les mares anem sempre cansades. I sempre, també, **sobrecarregades**. Una altra resposta típica entre mares és "vaig a tope, però estic bé eh".

I jo em pregunto que hi ha darrera d'aquest cansament, darrera d'aquesta sensació d'anar "a tope", de que et falta temps, de que et falten hores al dia per poder fer tot allò que voldries. **La roba per rentar s'acumula**, porteu tres dies seguits **menjant macarrons**, i quan per fi, t'estires al llit, **apareixen al teu cap els post-it** amb tot allò de la feina que encara tens pendent i que portes arrossegant des de fa un parell de setmanes. Buf, i quant fa que no veus les teves amigues de la universitat?

L'altra dia vaig veure el magnífic poema de **Adriana Bertran** on parlava d'aquest tema (podeu escoltar-lo aquí). Ens han fet creure que treballant vuit hores fora de casa ens queden vuit hores pel temps de lleure i oci i vuit hores per descansar. És el pla perfecte, no? L'equilibri perfecte. Tres bandes d'un triangle equilàter totalment compensat.

El que passa és que en aquesta equació perfecte queda a l'oblit un petit detall: **les cures**. En quines hores d'aquest triangle **ens ocupem de les criatures?** De fer els deures amb elles. D'anar al parc. De preparar la manualitat de l'escola. De rentar la roba bruta. De fer els tupperes de la setmana. De dur-los a futbol. I un llarg etcètera que només fa que sumar i sumar. Si a aquestes vuit hores de lleure restem totes les de cures, probablement es queden en res. O fins i tot en negatiu. I ja ni parlem de les famoses vuit hores de son, que si tens una criatura menor de tres anys ja sabem que moltes vegades són bastant precàries.

No és gaire difícil adonar-te que és una trampa. Que és impossible tenir prou temps fent jornades de feina de vuit hores. Que **la conciliació, encara avui en dia, és una fantasia. I que el que ens havien venut era una estafa**.

No, **no arribem**. I no, **no ets la única que se sent així**. Als grups de mares es sol compartir aquesta sensació, i sempre ve acompanyada de certa culpa i de certa exigència. "Però si tothom pot, perquè jo no puc? Perquè a mi em costa tant? Potser m'hauria d'organitzar millor."

És veritat que l'**organtizació**, el **batch cooking**, l'**ordre** i tot plegat **poden ser grans aliats**. Però no són més que pegats per intentar arreglar un problema de fons. **Les cures han estat, i segueixen estant, a l'ombra**. Sempre a la vida privada. A la intimitat de la llar. I mai s'han tingut en compte. Mai s'han valorat com la pedra angular invisible de tot aquest sistema accelerat. Tot aquest conte de les vuit hores només funciona si hi ha algú que està cuidant. De manera gratuïta. De manera no remunerada. Algú que renuncia a les seves vuit hores de lleure (i de son) per seguir cuidant. Per seguir sostenint la vida. El més important de tot.

Sé que a curt termini no hi ha gaire solució a aquest problema. Però penso que si que podem començar a **posar-hi consciència**. No, no arribem a tot. I molt menys arribem a tot allò que ens van dir que arribaríem. A tot allò que nosaltres mateixes ens exigim arribar. Podem començar a prendre consciència que el problema no som nosaltres que no ens organitzem bé.

El problema no és que no estiguem dedicant el diumenge sencer a cuinar (és curiós també això, la solució al problema d'organització és passar gairebé tot el dia festiu cuinant per la resta de la setmana). El problema és que **la suma no surt**. El problema és que el sistema segueix sense tenir en compte les necessitats bàsiques, de les criatures, i de les persones que les cuiden.

La solució òbvia seria la **reducció de les jornades de feina**, per fer-les realment compatibles amb la vida privada, amb la vida personal. Però mentre tot això no arriba el que sí que podem fer és **ser amables amb nosaltres mateixes**. Quan no arribem. Quan hem abusat de les pantalles. Del sucre. Quan se'ns ha escapat un crit perquè ja no podíem més. Podem començar a abraçar-nos. A adonar-nos de **com de difícil és maternar i criar en un sistema hostil**. Podem començar a ser amables amb nosaltres mateixes i a veure que el problema, no som nosaltres.

[ficientreport]